

METODA INTEGRACJI SENSORYCZNEJ

Integracja sensoryczna to proces w którym następuje organizacja dostarczanych do naszego mózgu wrażeń sensorycznych tak, aby mogły być wykorzystane w celowym działaniu, czyli w reakcjach adaptacyjnych, służących do wykonania określonej czynności, przyjęcia odpowiedniej pozycji ciała itp. Jeśli występują zaburzenia w odbiorze i integrowaniu bodźców zmysłowych to będą pojawiać się dysfunkcje w rozwoju poznawczym, motorycznym oraz zachowaniu dziecka. Dlatego celem terapii SI (od angielskiego sensory integration) jest poprawa jakości przesyłania i organizacji informacji sensorycznej, tj. tego co jest odbierane przez różne zmysły naszego organizmu. Głównym zadaniem jest dostarczenie kontrolowanej ilości bodźców sensorycznych: przedsionkowych, proprioceptywnych i dotykowych w taki sposób aby dziecko odpowiadało reakcją poprawiającą integrację tych bodźców.

Twórcą metody **Integracji Sensorycznej** jest dr A. Jean Ayres pracownik naukowy Uniwersytetu Południowo - Kalifornijskiego w Los Angeles. Do Polski metoda SI trafiła w 1993 r. a jej rozpowszechnieniem zajęła się jedna z pierwszych współpracownic dr A. Jean Ayres - Violet F. Maas. Cała teoria **integracji sensorycznej** mówi, że do właściwego funkcjonowania wszystkich zmysłów, od których mózg otrzymując informacje, interpretując, integrując ze sobą odpowiada adekwatną reakcją. Proces integracji sensorycznej zaczyna się od pierwszych tygodni życia płodowego i najintensywniej przebiega do końca wieku przedszkolnego. Z rozwojem integracji sensorycznej wiąże się całokształt funkcjonowania człowieka. Podstawowe znaczenie dla rozwoju integracji zmysłowej ma funkcjonowanie trzech układów odbierających i analizujących informacje związane z ciałem, są to - układ przedsionkowy, układ proprioceptywny, układ dotykowy.

